

land været indrettet de saakaldte Velfærdskontorer, til hvilke Invaliderne kunde henvende sig, og som i det hele taget skulde bistaa Invaliderne. Disse Velfærdskontorer har man ikke ment at kunne opretholde ved Statsmidler — det er et temmelig stort og bekosteligt Apparat —, og derfor vil det blive ordnet saaledes, at Invalidenævnet sørger for at have lokal Repræsentation de forskellige Steder, saaledes at der heller ikke efter denne Lovs Ikrafttræden vil savnes stedlige Myndigheder — som altsaa fungerer under Invalidenævnets Ledelse og Ansvar —, til hvilke Invaliderne vil kunne henvende sig.

Om Enkelthederne i øvrigt i nærværende Lovforslag finder jeg ikke Anledning til at udtale mig. De findes jo i Lovforslaget og er formentlig tilstrækkelig tydelige. Der har i Folketingets Udvalg været forhandlet om Spørgsmaalet om, hvorvidt man ved Besættelsen af offentlige Stillinger af forskellig Art kunde tage forlods Hensyn til Krigsinvaliderne. Bestemmelser derom vil ikke kunne indsættes i nærværende Lovforslag, men jeg har paa Regeringens Vegne erkendt, at ligesom der hidtil er taget Hensyn til dem ved Besættelsen af Stillinger, hvortil de kunde egne sig, saaledes vil det ogsaa for Fremtiden ske.

Jeg skal paa det bedste anbefale dette Lovforslag, der er blevet enstemmigt vedtaget i Folketinget, til det høje Tings Velvilie. Der kan og bør ikke herske nogen som helst Tvivl om, at vi herfra vil imødekomme Invaliderne uden Karrighed, og det er formentlig ogsaa sket gennem Lovforslagets Bestemmelser. Det vil af administrative Grunde være overordentlig ønskeligt, om dette Lovforslag kan blive til Lov inden 1. December, og jeg skal derfor tillade mig at bede det høje Ting om at fremskynde Behandlingen det mest mulige.

Kloppenborg-Skrumsager: Det glæder mig, at dette Lovforslag er kommet frem; det var i høj Grad påkrævet. Det er jo ganske rigtigt, som den højtærede Minister har sagt, at de fleste Invaliders Pensioner allerede er fastsatte; dog er der mange Tilfælde, hvilket ogsaa er sagt, som ikke er afgjorte endnu, og det er derfor paa højeste Tid, at der her kommer en Ordning. At Velfærdskomiteen nu gaar ind, finder jeg fuldt forsvarligt, og om den Ordning, som man har foreslaaet, er man blevet fuldstændig enig i Folketinget, og den synes jeg er god; saavel hvad angaar Invalidenævnet som Invalideraadet, synes jeg, det er heldigt, at i begge Institutioner faar Invaliderne deres Repræsen-

tanter. — Der har været Tale om, hvorvidt det skulde fastsættes, at Overgangen skulde ske til Parikurs eller til Kurs 50; men man blev i Folketinget enig om at gaa over til Parikurs. Derigennem vil Invaliderne faa en god, rundelig Understøttelse, som i det hele taget er forsvarlig, og jeg føler mig overbevist om, at Invaliderne vil modtage dette med Glæde. Det vil skabe Tilfredshed og Glæde i mange Hjem i Sønderjylland, og jeg kan i det hele taget anbefale Lovforslaget til saa hurtig Fremme, at vi kan have det færdigt inden 1. December, som Ministeren har udtalt sig for.

Jørgen Møller: Paa mit Partis Vegne kan ogsaa jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Fremme. Der er dog et Par Ønsker, som Foreningen for krigsbeskadigede og deres efterladte ikke gerne vil give Afkald paa, det er de to Spørgsmaal, som den højtærede Finansminister har sigtet til, nemlig at det saakaldte Velfærdskontor, som nu er oprettet i ethvert af Amterne, for Fremtiden skulde ophøre at eksistere, og at den Opgave, som dette Kontor hidtil har røgtet, skal overdrages til det saakaldte Invalidenævnt i Sønderborg. Krigsinvaliderne og deres efterladte, hvis Forening tæller 3 000 Medlemmer blandt Krigsinvaliderne og 2 000 Enker, har ikke ment, at de kunde give Afkald paa at faa den Melleminstitution, som disse Velfærdskontorer hidtil har været. Der er saa mange Opgaver, som disse Velfærdskontorer maa tage sig af, at de berygter, at naar det bliver et enkelt Kontor, et enkelt centraliseret Sted, der skal tage sig af deres Sager, vil det i mangt og meget komme til at trække for meget i Langdrag. Jeg har i disse Dage besøgt et saadant Velfærdskontor, nemlig det i Haderslev, for at se, om der virkelig var saa meget at bestille, som der var Tale om, og jeg maa sige, at jeg var forbavset over, at Kontoret var fuldt af Mennesker, Folk, som til Dato endnu ikke har faaet deres Renter ordnet, eller Enker, som kom for at bede om Forskud paa deres Renter, fordi deres Sag ikke var ordnet endnu. Det lader til, at der endnu er uhyre meget Arbejde at gøre, inden disse Rentesager bliver ordnet fuldstændig, og man maa desuden huske, at efter som Tiden gaar, fremkommer der Forskydninger dels af de Renter, som Invaliderne hæver, og dels af dem, som Enkerne faar. Jeg tænker paa, at naar f. Eks. en Krigsinvalids Erhvervsdygtighed bedres ad Aare, saa kan hans Rente muligvis ned-sættes, eller at naar en Enke gifter sig igen, vil hendes Rente ophøre, eller naar hendes